

DE WERELDEN BUITEN RABOBANK

“Van binnen voel ik mij veel vrijer”

Het grootste gemis? Dat waren de collega's, mensen in haar team van wie ze gaande haar loopbaan ging houden. En de functie van bankdirecteur? Dat was een rol en geen manier van leven. Annemarie van den Berg over loslaten en herontdekken. “Ik zie mijzelf als een reiziger in verschillende werelden.” Deel drie van een reeks over de vele werelden buiten Rabobank vanuit het perspectief van voormalige medewerkers.

DOOR WILLEMIEN VELDMAN-MARSMAN

Tuurlijk, het was raar. In coronatijd vertrekken bij Rabobank. Loslaten van het glanzende carrièrepad met bijbehorende titel, status en emolumenten. Niet langer in het strakke pak 's ochtends vroeg de deur uit om te worden gezien als 'Annemarie van de Rabobank', maar voor zichzelf beginnen in een wereld in lockdown zonder de reuring van collega's, de vaste kaders van werk en een uitgestippeld toekomstperspectief. Van den Berg (61): “Zonder de structuur van mijn werk en de intellectuele uitdagingen die daarbij horen moest er veel meer uit mijzelf komen. Ik was gewend dat mijn agenda het hele jaar werd volgepland door anderen. En nu moest ik mijn dagen zelf zien te vullen omdat ik nog maar heel weinig mensen ontmoette en dan ook nog uitsluitend via

het beeldscherm. Ik moest echt dingen plannen in de agenda en mij daar ook aan houden.” Bij Rabobank was Van den Berg onder meer directievoorzitter van de Rabobanken Rijk van Nijmegen en Utrecht en als laatste directeur Rabo Schretlen Vermogensmanagement. “Het allerleukste van mijn werk bij Rabobank was dat ik goede vakmensen om mij heen had en dat ik het voorrecht had dat ik daar leiding aan mocht geven. Maar op het laatst zat ik weer in de toren en vond ik het uiteindelijk niet meer leuk.” Het vergemakkelijkt het vertrek aanzienlijk. Van den Berg: “Ik ben nu vooral actief met dingen waar mijn hart van open gaat en waar ik blij van word.” Naast life en executive coach, is ze student en lid van de raden van toezicht van drie non-profit organisaties: Utrecht Marketing, het Ronald McDonald Kinderfonds en de

Hogeschool Utrecht. En ze zit in de geschillencommissie van het KIFID. “Een geweldige intellectuele uitdaging waar ik mijn bancaire kennis volop kan inzetten.”

Klein en dichtbij

Ander leven dus. Ook een andere context, dynamiek, taal en ja zelfs vibe. Coachen is vooral een vak van trage én scherpe vragen, diepe stiltes en alle ruimte voor het niet-weten. Of anders gesteld: een vak dat zich richt op de binnenkant en de diepere roerselen van de mens zonder dat daar direct kant en klare antwoorden op te vinden zijn. Het bankvak staat daar met zijn voor buitenstaanders onbegrijpelijke jargon, zakelijke uitstraling, sterke hang naar snelheid en zekerheid, vastgelegd in strakke processen en protocollen diametraal tegenover. Toezichhouders zweven

daar ergens tussen in. Hun taak is vooral gericht op het bestendigen en het financiële en organisatorische reilen en zeilen van een organisatie. Iets dat trouwens grote raakvlakken heeft met het bankvak, meer dan met het beroep van coach. De vraag is dan ook of het coachen van mensen én het toezicht houden geen wezensvreemde combinatie is. Van den Berg – ook opgeleid tot coach – vindt van niet. “Ik kan in beide rollen mijn kennis en ervaring inbrengen en beide rollen passen heel goed bij wie ik ben, wat ik kan en wat ik wil met mijn leven.” Dat ze als toezichthouder en coach van professionals vooral naast het centrum van de macht verkeert in plaats van er middenin heeft haar leven veranderd. “Van binnen voel ik mij veel vrijer, omdat ik in mijn huidige leven een andere kant van mijzelf kan laten zien dan ik kon in de rollen die ik bij Rabobank en eerder

“ Stel je voor dat we met veel meer liefde in het leven zouden staan dan we nu doen”

bij ING had.” Over de zestien jaar dat ze bij Rabobank werkte zegt ze: “Ik ben de organisatie dankbaar voor het feit dat ik door de opleidingen die ik mocht volgen uiteindelijk ben aangekomen bij de diepste kern van mijzelf. Met een aantal collega’s heb ik zulke liefdevolle verbindingen opgebouwd dat we elkaar blijven zien.” Powerpak en

stiletto’s heeft ze afgeschaft. “Dat heb ik wel heel lang gedragen en trouwens ook met veel plezier, maar het past niet meer bij wie ik nu ben en wat ik nu doe.”

In het hier en nu telt voor Van den Berg vooral het kleine en dichtbij. “Ik heb het plezier herontdekt van lezen en heb een passie voor historische romans. En ik luister graag naar podcasts en loop elke dag een kilometer of tien.” Vroeg in de ochtend het eerste rondje van vijf kilometer, later op de dag het tweede rondje. Elke dag een nieuwe gewaarwording: de lichtval op het water, een onbekende steeg, iets opvallends op straat of achter een raam. Op haar website staat: “Van mijn moeder heb ik geleerd om liefdevol te zijn en vanuit liefde te leven en van mijn vader heb ik geleerd om door te zetten en niet op te geven.” Van den Berg, opgewekt: “Stel je voor dat we met veel meer liefde in het leven zouden staan dan we nu doen. Dan zouden we elke ziel op aarde kunnen zien als een mens met een verhaal.” Op een centrale plek in haar woonkamer heeft ze een aantal foto’s neergezet. Vooraan ‘de kleine Annemarie uit Delden’, zoals ze zelf zegt. Maar ook het Utrechtse studentenhuus waar ze woonde, hartje binnenstad, zicht op de Domtoren, haar overleden ouders en haar drie volwassen kinderen. Het zijn deze ankerpunten uit de verschillende werelden die haar vormen, waar ze elke dag even naar kijkt. Van den Berg: “Ik zie mijzelf als een reiziger in verschillende werelden. De gevoeligheid die ik niet kon laten zien in de zakelijke wereld is weer helemaal terug. Waardoor ik mijn werk als coach en toezichthouder kan doen met liefde en vanuit een warm hart. Want ik reis in het gezin waarin ik opgroeide, in het werk dat ik deed en nu doe, in de contacten met mensen en de verhalen die ze mij vertellen en in de verbinding die ik heb met mijn kinderen en vrienden.” ←

